

21.6.2020

2. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Syn člověka, král slávy a pastýř všech lidí praví: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ Mt 25,40

Píseň 65 (sl. 1 – 3) *Na Sionu se čest ti dává*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, po tobě toužíme, proto také sem do kostela přicházíme. Ale často ti nerozumíme. Vyjadřuješ se v obrazech, hádankách, paradoxech, příbězích s otevřeným koncem. Je to od tebe schválnost? Anebo se na své nepochopení jen vymlouváme, abychom tvé slovo nemuseli brát vážně? Bojíme se ptát, jít hlouběji, trpělivě naslouchat, přijímat v pokoře, co pro nás máš? Pane, otevři naši mysl a naše srdce, dej odvahu, porozumění, pokoru, když budeme nyní naslouchat tvým vzkazům. Amen.

Čtení: Nu 11,23-29

Píseň 438 *Přišli jsme, ó Ježíši*

Text: L 9,43-50

Kázání: Mít něco v rukou. Kolikrát si to tak přejeme. Mít v rukou papír. Mít v rukou argument. Mít ve svých rukou svůj osud. Ale je toho tolik, co ve svých rukou nemáme. Svě zdraví. Svůj čas. Uznání a přízeň bližních. Je toho tolik, s čím nemůžeme nakládat volně, podle svého. Je toho tolik, co nemáme ve svých rukou.

Syn člověka bude vydán do rukou lidí, říká Ježíš. Tak mluvívá o sobě. On je Synem člověka. Ježíš bude vydán do rukou lidí. Do našich rukou? Ale ne, tím se přece myslí jeho zatčení, mučení, ponížení a poprava. Šli po něm, až ho dostali. („Jen co mi padneš do rukou!“ Znáte to výhrůžné?) A on se nechal. A Bůh ho v tom nechal. V lidských rukou, které dokáží páchat násilí a přinášet utrpení. Proto se tomuto textu říká „předpověď utrpení“, ačkoli tam o utrpení nepadne ani slovo. Jenže ono se lze chopit člověka, zmocnit se ho, popadnout ho do rukou nejen fyzicky. Násilnický je možno naložit také s jeho slovy, poselstvím, odkazem. Syn člověka bude vydán do rukou lidí – Ježíš se dává všanc, on i se svým evangeliem se člověku dává do rukou, můžeme s ním naložit podle svého. Nechává nás.

V první řadě se Ježíš dává do rukou svým učedníkům. A co oni? Projeví zoufalý nedostatek empatie, nechápou. Porozuměli tomu, že Ježíš mluví o utrpení, ale nechápou proč? Bojí se zeptat, aby se nedozvěděli něco nepříjemného? Nejen, že nechápou, o čem Ježíš teď mluví, ale nepochopili ani, o čem mu jde a k čemu je vedl v předchozích měsících a letech společného života. Jinak by se přece nemohli zabývat tím, kdo z nich je největší. A bránit někomu, kdo Ježíše nenásleduje „tak, jako my“. Ježíš se jim dává do rukou, svěřuje jim své evangelium života. A oni se tohoto vzácného pokladu chápou, načež řeší, kdo z nich bude mít tu autoritu o něm rozhodovat. A jak vyloučit kohokoli jiného. Kristovo utrpení tedy nekončí na kříži, nýbrž pokračuje. A nepůsobí mu ho jen jeho nepřátelé, ale i jeho následovníci. Reakce učedníků je poučná.

Evangelium nebylo sepsáno za Ježíšova života, ale později, v druhé či třetí křesťanské generaci. A tak už zrcadlí problémy církve. A jsou to pokušení, která namnoze církev provází dodnes. Kdy nepochopení, které pramení z naší omezenosti a strachu, překrýváme důrazem na vlastní důležitost a autoritu.

Ježíš nebere zpátky, co daroval. Nestahuje se. Neztrácuje svoje učedníky. Zápasí o jejich pochopení a otvírá před nimi – před námi – prostor svobody pro každého, kdo slyší na jeho slovo. Tomu, kdo Ježíše nenásleduje jako kruh nejbližších učedníků, nechodí s naší partou, tomu nebraňte! Radujte se z toho, že jiní vyhánějí demony v Ježíšově jménu, v jeho duchu, v síle jeho evangelia. Připadá mi to výstižné pro naši dnešní situaci. Syn člověka se vydává do lidských rukou, evangelium není majetkem církve, není naším vlastnictvím, patří k obecnému všelidskému bohatství, dává se všanc, ano, třeba nepochopení, ale taky dobré inspiraci. A ta hranice nepochopení a dobrého uchopení nejde mezi církví a světem, ale divně napříč – a my ji nemáme co určovat.

A Ježíš vezme dítě. V té době není dítě obdivované, rozmazlované, není středem pozornosti, nikdo se podle něj neřídí. Dítě tady v tom příběhu zastupuje všechny, kdo jsou na tom dnes podobně. A Ježíš vezme tohoto člověka a postaví ho vedle sebe. Sobě na roveň. Je to jeho pobočník, jeho zástupce. A řekne: „Kdo ho přijme ve jménu mém, přijímá mne; a kdo přijme mne, přijme toho, který mě poslal.“ Ten, který Ježíše poslal, je Bůh. Hospodin, svatý, skrytý, Pán života. Nejvyšší. A ten Nejvyšší se nechává zastupovat někým menším, člověkem Ježíšem, až nejmenším, posledním člověkem. Bůh se vydává do lidských rukou. Vydává se všanc v těch nepatrných, nejzranitelnějších. A tohle my teď máme v rukou. Možnost se s Bohem setkat. Se skutečným životem. O tom sami rozhodujeme. Je to naše svoboda, kterou nám Bůh v Kristu dává. Je na nás, zda a jak se této šance chopíme.

S Ježíšem si nerozumí a Bohu není blíže ten, kdo získá uznání a pozici v kruhu učedníků. Ale ten, kdo přijme toho posledního, kdo je mimo pozornost a zájem. Takhle se nám Syn člověka vydává do rukou. Tohle máme ve svých rukou. Jako inspiraci, povzbuzení a požehnání. Amen.

Píseň 474 (sl. 1 – 4) *Když tys, mne Otče, miloval*

Večeře Páně (vyznání víry – píseň Svítá 367)

Přímluvná modlitba, Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň Svítá 267 *Proč jen mlčíš, Pane*

Poslání: Ga 5,13-25

Požehnání

Píseň 582 *Toužíme v lásce*